

GLASNIK

1 travanj 2025. god. XXV
cijena 3 eura

Majke Božje Vinagorske

Sretan i blagoslovljen Uskrs!

INTERVJU

RAJKO EĆIMOVIĆ:

*"Očevim zagovorom Srcu
Isusovu, preživio sam Bleiburg"*

TUŽNA OBLJETNICA

IVAN LAZIČKI I STJEPAN KRAMAR

*Svećenici ubijeni 1945. rodnom
iz Župe Vinagora*

VIŠE OD 400 SUDIONIKA

75. PLANINARSKI KRIŽNI PUT

*Na hodočašću od Maclja do
Pregrade, pohodili i Vinagoru*

GLASNIK MAJKE BOŽJE VINAGORSKE

God. XXV.

VINAGORA, travanj 2025.

Br. 1

USKRS

Vazmena svjedočanstva 4

80 GODINA BLEIBURŠKE TRAGEDIJE

Križni put hrvatskoga naroda 10
Intervju: Rajko Ećimović 12
Vlč. Ivan Lazički 20
Prof. vlč. Stjepan Kramar 22
Iz starih Glasnika 24
Održan 75. Planinarski križni put 26

MARIJANSKA POBOŽNOST

Marijo, svibnja Kraljice 28

UZORI VJERE

Sluga Božji kardinal Franjo Kuharić 30

ŽIVOT ŽUPE I SVETIŠTA

Božićni koncert 32
Pavlovo 34
Valentinovo 36
Planinarski križni put 38

HODOČAŠĆA

Devetnica bl. Alojziju Stepincu u Krašiću 40
Velika devetnica sv. Josipu u Karlovcu 42

NAŠA DRUŠTVA

Redovna skupština KD-a Vinagorska kubura 44
Članice DsE obilježile Dan žena 45

SUSJEDNE ŽUPE

Božićni koncert u Župi Marinci 46
Čitanje Biblije u Župi Marinci 48

ŽIVOT CRKVE

Otvorenje jubilarne godine 50

LITURGIJSKI KALENDAR 52

KRONIKA 57

Planinarski križni put na Vinagori

GLASNIK

Majke Božje

Vinagorske

Izdaje: Župa Pohoda B. D. Marije

Vinagora 4

49219, Vinagora

Tel.: 049/343-012

e-mail: glasnik.mbv@gmail.com

Glavna urednica: Jelena Jazbec

Odgovorni urednik: Dragutin Gereci

Uredništvo: Dragutin Gereci,

Jelena Jazbec,

Valerija Kovačić Žlabur

List izlazi prigodno, 3 puta godišnje.

Cijena pojedinog primjerka: 3 €

Žiro-račun: Zagrebačka banka

IBAN: HR1923600001101586736

Godišnja pretplata za 2023.:

Hrvatska: 9 €

Zemlje EU: 20 €

Zemlje izvan EU: 30 €

OVE SE GODINE OBILJEŽAVA OSAMDESETA GODIŠNJICA NAJVEĆEG STRADANJA HRVATA U NOVIJOJ POVIJESTI

Križni put hrvatskog naroda 1945. godine

Ove godine obilježava se osamdeseta godišnjica najvećeg stradanja hrvatskog naroda u njegovoj krvavoj i napaćenoj novijoj povijesti. Početkom svibnja 1945. godine dolazi do sloma Nezavisne Države Hrvatske te tadašnje političko vodstvo donosi odluku o povlačenju vojske prema Austriji, uz nadu da će se ondje predati Britancima, koji će ih staviti pod svoju zaštitu.

Hrvatskim vojnicima na putu prema Austriji pridružuju se mnogobrojni civili koji bježe pred Titovim partizanima i nadolazećim komunizmom. Put je bio popraćen stalnim napadima partizana, posebice tijekom prolaska kroz Sloveniju, gdje su se vodile bitke. Prema neslužbenim informacijama, prema Austriji se uputilo oko pola milijuna hrvatskih vojnika i civila. Nakon dugog i iscrpljujućeg puta, stigli su u austrijski gradić Bleiburg, gdje počinju pregovori o predaji. Nakon razgovora i prijetnji partizana i Britanaca, koji su partizanima dali na raspolaganje svoje tenkove i zrakoplove, hrvatski vojnici položili su svoje oružje 15. svibnja 1945. na bleiburškom polju. Nakon predaje partizanima,

***"Mjesec je svibanj,
četrdeset peta,
Hrvatsku brišu
sa karte svijeta,
Ali vara se svatko
tko propast joj čeka,
Hrvatska živi
i živjet će dovijeka!"***

mnogi hrvatski vojnici i civili mučeni su i ubijeni na bleiburškom polju, dok je ostale zarobljenike čekao težak, prisilni povratak prema tadašnjoj Jugoslaviji. Tijekom tih 'marševa smrti' ili kako se to u narodu naziva, 'križnog puta hrvatskoga naroda', mnogi Hrvati preminuli su od iznemoglosti, raznih bolesti, batina i mučenja. Slovenija je tako postala mjesto masovnog pogubljenja Hrvata. Točan broj ubijenih nakon predaje na bleiburškom polju ni danas nije precizno utvrđen. U komunističkoj Jugoslaviji o tome

se nije smjelo javno govoriti, pa je hrvatski narod, zbog straha, morao čekati 45 godina da bi se ponovno otvorila ova potresna i iznimno važna tema. No, nažalost, i danas, 80 godina nakon stravičnih zločina, u slobodnoj i suverenoj Republici Hrvatskoj, postoje oni koji negiraju taj zločin ili se čak ponose njime. Mnogi političari, posebice oni lijevog spektra, ne mogu se pomiriti s činjenicom da su njihovi 'idoli' mogli počiniti takva zvjerstva nad hrvatskim narodom. I danas je dopušteno javno nošenje 'zvijezde petokrake', oznake pod kojom su 1945. godine ubijani Hrvati, kao i kasnije, devedesetih godina dvadesetog stoljeća, dok se javno isticanje simbola pobjedničke hrvatske vojske zabranjuje. Za kraj, stihovi jedne lijepe domoljubne pjesme, napisane u čast svim pobijenima u najvećoj tragediji hrvatskoga naroda: *"Mjesec je svibanj, četrdeset peta, Hrvatsku brišu sa karte svijeta, Ali vara se svatko tko propast joj čeka, Hrvatska živi i živjet će dovijeka!"*

U ČAST I SLAVU
POGINULOJ
HRVATSKOJ VOJSCI
SVIBANJ 1945
ZUM GEDENKEN ★
AN DIE
GEFALLENEN KROATEN
MAI 1945

PODIGAO MILODARIMA P. MILOŠ 1987

VLČ. IVAN LAZIČKI (1913. - 1945.)

Jedna bilješka u arhivu Zagrebačke nadbiskupije svjedoči da je Ivan Lazički, dok je bio još kateheta u Petrinji, na početku rata organizirao jednu grupu omladinaca. Kad su oficiri i generali bivše Jugoslavije autom bježali iz Zagreba, ti su omladinci navodno zaustavili auto, izvukli vojne osobe i predali ih njemačkoj vojsci. Lazički s tim uopće nije imao nikakve veze, ali su držali da je on duhovni inspirator toga, jer se angažirao za ustaški pokret. Bilješka zaključuje: "Odmah nakon rata bio je osuđen na smrt strijeljanjem i osuda je bila izvršena." Ne spominje se ni gdje, ni kada. Ni ovo umorstvo svećenika Lazičkog ne spominju komunistički propagandni "dokumenti istine". Nažalost, ni u arhivu nije ništa više zabilježeno, osim da je negdje ustrijeljen 1945. godine, odmah nakon rata.

[illegible]

SVJEDOČANSTVA

Fran Živičnjak iz Zagreba posvjedočio je u Nadbiskupskom tajništvu 5. ožujka 1993., da su uglavnom ubijeni profesori i časnici vojne škole iz Ilice 242, i to: prof. dr. Stjepan Salamon, te časnici: podpukovnik Milan Ugarković, bojnik Zvonimir Zdunić, nadsatnik Matija Tomašević, satnik Lovro Perković, satnik Juraj Biškupović, nadporučnik Nikola Kostelac, kao i sam vlč. Ivan Lazički koji je bio vjeroučitelj u toj časničkoj školi i imao čin satnika.

Izjava se slaže s činjenicom, da je Ivan Lazički do 1942. bio vjeroučitelj u Petrini, a potom kapelan u bolničkoj župi Sv. Barbare na Rebru u Zagrebu. Kako je bio dodijeljen za vojnog dušobrižnika domobranstvu, imenovan je vjeroučiteljem Domobranskoj zastavničkoj školi, Gdje ga nalazimo na popis 1. prosinca 1943. Ta se škola od 1943. do 1. studenoga 1944. nazivala Zastavnička škola oružanih snaga, a od Svih Svetih 1944. do preokreta 1945. Ustaška časnička škola.

Crkvene bilješke govore, da je Lazički odmah nakon rata bio osuđen na smrt strijeljanjem i osuda je bila izvršena. O likvidaciji profesora i pitomaca te časničke vojne škole uglavnom se šuti. Tek u prvim mjesecima 2007., počelo se otvorenije govoriti da je na Petrovoj Gori, na Banovini, pronađena masovna grobnica iz Drugog svjetskog rata sa 300 žrtava, te se sumnja da su ondje završili svoje živote profesori i pitomci časničke vojne škole iz Zagreba, te još neke druge hrvatske žrtve.

Janko Boršić svjedoči da mu je mladi Ladislav Boršić po povratku s križnog puta rekao da su ih Englezi predali partizanima i da su ovi jednu skupinu odmah poubijali, a među ubijenima bio je i Ivan Lazički.

Stjepan Brajdić, rođen 12. prosinca 1926. u Sesevskim Selima. On svjedoči, da su 15. svibnja 1945. "bili na Bleiburgu i krenuli svoj križni put prema Dravogradu i Mariboru. U Teznom je ubijen vojni kapelan vlč. Ivan Lazički".

Ova svjedočanstva mladih osoba (Ladislav Boršić bio je 1923., a Stjepan Brajdić 1926. godište), koje su preživjele križni put, mogu se uzeti kao vjerodostojna o vjeroučitelju Ivanu Lazičkom, jer ga ni komunistička poratne promidžba protiv Crkve i svećenika, nigdje ne spominje, što znači da se u povratku s Bleiburga nije ni vratio u Zagreb.

Rodio se 1. travnja 1913. u Maloj Gori, Župa Vinagora, od oca Ivana i majke Alojzije. Nakon školovanja u Zagrebu, zaređen je za svećenika 27. lipnja 1937.

Zaredio ga je nadbiskup koadjutor dr. Alojzije Stepinac. Bio je veoma darovit, lijepo je svirao glasovir, orgulje i druge glazbene instrumente.

Bio je revan u kapelanskoj službi. Godine 1939. bio je na odsluženju vojnog roka. Inače je bio kateheta u Petrinji na Učiteljskoj školi, Stručnoj produžnoj školi i Pučkoj školi. Ondje ga nalazimo još i 1942. Iduće godine dolazi u Zagreb gdje je imenovan kapelanom u bolničkoj župi Sv. Barbare na Rebru.

Krajem 1943. na popisu je dušobrižnika Hrvatskog domobranstva, vjeroučitelj "Zastavničke škole" u Ilici 242, u Zagrebu, koja od Svih Svetih 1944. nosi naslov "Ustaška časnička škola." Ondje je bio kateheta, nakon isusovca o. Franje Bortasa, od 1. rujna 1944. do sloma u svibnju 1945.

PROF. VLČ. STJEPAN KRAMAR (1883. - 1945.)

Jedna poratna bilješka svjedoči da je prof. Kramar 1945. bio "optužen od nekih učenika da je bio pristaša ustaša, dok su se drugi sami prijavili da bi svjedočili nešto sasvim suprotno. Dapače, čak su tvrdili da je rado pomagao, i pristalice partizanske vojske. Ovo drugo svjedočanstvo nije mu koristilo. Osuđen je u Zagrebu na smrt i strijeljan. Bio je pridružen grupi zagrebačkog mitropolita Hrvatske pravoslavne crkve, izbjeglog ruskog episkopa Germogena i Kerubina Šegvića, rektora kapele Ranjenog Isusa u Zagrebu". Svećenici Kramar i Šegvić, kao i svećenici-suradnici mitropolita Germogena, koji su bili službi u okviru Hrvatske pravoslavne crkve (1942. - 1945.), bili su kao i sam mitropoli Germogen strijeljani u Zagrebu kao "ratni zločinci, suradnici okupatora i njegovih slugu."

U terećenju prof. Kramara spominjalo se nekog njegovog učenika Kockovića koji je radio u OZN-i.

U režimskom popisu osuđenih piše:

"Osuđen je po Vojnom sudu Komande grada Zagreba u VI. mjesecu 1945. na kaznu smrti strijeljanjem. Osuđen je radi toga, jer je bio izrazito ustaški orijentiran, te je u svojstvu katehete na preparandiji u Zagrebu vršio ustašku propagandu. Uz njegovu privolu i odobrenje nekolicina đaka njemu odanih sastavila je spisak đaka i profesora navodno sklonih komunizmu. Taj spisak potpisao je i sam Kramar, te ga nakon toga uputio na ustaško Ministarstvo prosvjete s očitom namjerom, da se poduzme hapšenje lica navedenih u popisu. Na popisu je Kramar stavio opasku: S molbom za žurno uredovanje."

To je sročna optužba, bez dokaza krivnje i bez svjedoka.

Selo Mladost											
Broj		Ime kuće	Godina, mjesec i dan				Kad je počeo i prestao biti		Kakve	Uspjeh u	
službo	znak		na-	vjenčanja	smrti	putov-	uče-	voj-		čudorednosti	molitvah
obi-	umrlih		rodjenja			djenja	nikom	nikom			vjeronauka
teljsko	i od-										
satnih	sutnih										
A	X	Boža Mladost	1/1845								
B	+	Antun Mladost	1/1846								
B	+	Ljiljana Kovalev	1/1846								
C	X	Jushina	1/1845								
C	X	Mijo	1/1846								
C	X	Stojan Vuj.	1/1849								
C	X	Josip	1/1881								
C	X	Stjepan, svećenik	1/1883								
C	X	Rad	1/1847								
C	X	Klara Fomosa									
C	X	Rambet	1/1843								

Sastav Vojnog suda: Vlado Ranogajac, kapetan i predsjednik suda; Ljubodrag Rapaić, major; Jovan Borovac, redov; dr. Oto Radan, zapisničar i dr. Zdravko Popović, sudski istražitelj.

SVJEDOČANSTVA

Dr. Josip Buturac se sjeća da je prof. Kramar pohađao predavanja dr. Matičevića iz pedagogije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. "Od 1937. do 1940. njegovi su đaci preparandisti bili podijeljeni u 2 neprijateljska tabora: komuniste i nacionaliste. Svakog dana su među njima izbijale oštre svađe, čak i tučnjave. Kramar je osnovao za nacionaliste Katoličku akciju i poslao k njima svećenika Josipa Buturca i franjevca Srećka Majstorovića s Kaptola, da ih smire i potaknu na toleranciju. Svi takvi pokušaji nisu uspijevali, jer su komunistički i nacionalistički agitatori djelovali s mnogo više uspjeha zbog općeg raspoloženja u ondašnjem Zagrebu i Hrvatskoj. Poslije rata Kramar je odveden i ubijen... Govorkalo se da je u doba rata prijavio ondašnjim vlastima neke svoje preparandiste komuniste. Sigurno je da su ga komunisti ubili iz ideoloških razloga... "Mons dr. Vilim Nuk u svojim bilješkama također svjedoči da je prof. Kramar "osuđen i strijeljan 1945. s grupom hrvatskog pravoslavnog mitropolita, starca Rusa, gospodina Germogena."

Gospođa Kosović 1990. se zanimala u Nadbiskupskom tajništvu za sudbinu njihovog katehete prof. Stjepana Kramara, zbog proslave 50. obljetnice mature. Prof. Kramar vjenčao je nju i njezina supruga u Donjoj Lomnici, tada župi Velika Gorica, s dopuštenjem župnika Stepanića 1942.

Ona ističe veliku požrtvornost i socijalni rad prof. Kramara, koji je davao hranu, pomagao svoje učenike bez ikakvih uvjeta. Nije čak gledao ni to da li dotični prakticira vjeru. Ako je trebalo pomoći, pokazao je ljubav na djelu. Uza sve to, kao umirovljeni pomoćni nastavnik katehetike na KBF-u Zagrebu 1945. - pošao je na suđenje i u smrt.

Dr. Juraj Kolarić pišući o položaju vjerskih zajednica u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj (1941.-1945.) i Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi, govori o Kramarovu završetku zemaljskog života, kao i ostalih u većoj skupini. Kramar je doista bio osuđen u Zagrebu, u skupini okrivljenih iz Hrvatske pravoslavne crkve, na čelu s metropolitom Maksimovim Germogenom, i skupini okrivljenih iz drugih vjerskih zajednica, pa tako i iz Katoličke crkve.

Rodio se 23. srpnja 1883. u Maloj Gori, Župa Vinagora, od oca Antuna i majke Lucije. Nakon školovanja u Zagrebu, 14. srpnja 1907. zaređen je za svećenika Zagrebačke nadbiskupije.

Zaredio ih je pomoćni biskup zagrebački dr. Ivan Kr. Krapac, kasnije biskup u Đakovu.

Po ondašnjem običaju vjerojatno je najprije vršio službu kapelana u više župa Zagrebačke nadbiskupije, a potom je bio vjeroučitelj.

Tako ga 1929. nalazimo kao katehetu na preparandiji u Zagrebu, a 1939. piše da je "profesor Državne učiteljske škole u Zagrebu, začasni prisjednik Nadbiskupskog duhovnog stola, urednik 'Kršćanske škole' i honorarni nastavnik katehetike na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu."

Te dužnosti vršio je do umirovljenja. Godine 1944. nalazimo ga na popisu umirovljenih svećenika. Stanovao je u Nadbiskupskom dječjačkom sjemeništu na Šalati.

U GODINI 80. OBLJETNICE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE, SIMBOLIČNO SE HODOČASTILO OD MACLJA DO PREGRADE

75. Planinarski križni put

U subotu 5. i nedjelju 6. travnja, u organizaciji Planinarske bratovštine sv. Bernarda iz Samobora i pod pokroviteljstvom Ureda za pastoral mladih Zagrebačke nadbiskupije, na trasi Macelj – Pregrada održan je 75. Planinarski križni put, gotovo jubilejski, kao što je i sama 2025. godina.

S obzirom na povijesne godišnjice hrvatskog naroda koje se ove godine obilježavaju (1400. obljetnica pokrštenja Hrvata, 1100. obljetnica hrvatskog kraljevstva, 80. godišnjica stradanja na Bleiburgu i Maclju te 30. godišnjica vojno-redarstvene operacije "Oluja") i na jubilej nade, te činjenicu da je Marija sidro ufanja hrvatskoga naroda, kako kaže bl. kardinal Alojzije Stepinac, ovaj Planinarski križni put bio je prožet likom i djelom Blažene Djevice Marije, Kraljice apostola, kraljice svih Hrvata, Majke koja razvezuje čvorove. Geslo ovog PKP-a bile su riječi svetog Ivana Pavla II. "Neka tvoja vjera bude jača od tvojih strahova." Kao obilježje, sudionici su dobili medaljicu Majke Božje Sljemenske, Kraljice Hrvata i knjižicu "Devetnica Gospi koja

razvezuje čvorove“, a sve je bilo popraćeno riječima himne “Reci Bogu ‘da’ kao Marija“, autorice Emine Elizabete Paulić.

U 7 sati ujutro, više od 400 hodočasnika, ponajviše mladih, okupilo se ispred crkve Muke Isusove u Maclju, gdje ih je dočekaio i pozdravio domaći župnik vlč. Alen Vrбек. Nakon izmoljene jutarnje molitve i prve postaje križnog puta, krenuo je dvodnevni hod za križem kroz Maceljsku šumu, u kojem su se sudionici, razmatrajući muku Isusa Krista očima njegove majke kroz meditacije vlč. Tomislava Ivančića, ujedno i upoznavali s dijelom hrvatske povijesti i mukom ljudi koji su stradali na tom području. Blagoslovljeni prekrasnim proljetnim vremenom i uživajući u ljepotama prirode, sudionici su, hodajući veći dio puta šumskim stazama, preko Velikog Vrhа, Majpešnice, Hromca, Hlevnice i Gornje Plemenščine, stigli predvečer kroz Kostel i Vrhе Pregradske do Pregrade, gdje su se smjestili u Srednjoj školi Pregrada, koju su sudionicima ustupili Krapinsko-zagorska županija i ravnateljica škole Vilmica Kapac. Nakon večere, organizirane i pripremljene dobrotom domaćeg župnika vlč. Ivana Mikeca i Lovačkog društva “Kuna”, sudionici su prvi dan završili svetim misnim slavljem u crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Pregradi (‘Zagorskoj katedrali’) koje je predvodio vlč. Krešimir Bušić, mladomisnik i župni vikar u Župi sv. Martina u Dugom Selu. Uslijedilo je klanjanje Presvetom Oltarskom Sakramentu koje je trajalo cijelu noć.

Nakon doručka u organizaciji domaćeg župnika i župljana, put je u nedjelju nastavljen kroz Prasvetište Gospe Kunagorske, preko planinskog vrha Kunagore, Kostela, Druškovec Gore i Male Gore do crkve Pohoda BDM u Vinagori,

gdje je hodočasnike ugostio domaći župnik vlč. Dragutin Gereci uz duhovnu i tjelesnu okrepu. Nakon ophoda oko oltara, sudionici su nastavili svoj put preko Sopota i mjesta Vrhі Pregradski te svoj nedjeljni hod ponovo završili svetim misnim slavljem u crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Pregradi, koje je predvodio vlč. Antonio Štengl, mladomisnik i župni vikar u Župi sv. Vida mučenika u Brdovcu, sin bračnog para koji je bio dio male skupine ljudi koji

su se 1987. godine zaputili u Samoborsko gorje moliti križni put, ne znajući da će se iz tog spontanog izleta razviti pobožnost planinarskog križnog puta kakvu danas poznajemo. Na kraju, nakon završnog pozdrava domaćeg župnika i odsvirane pokoje pjesme, sudionici su se s osmjehom na licu uputili prema obližnjem vatrogasnom domu po svoje stvari, koje su prevezene i zbrinute dobrotom Vatrogasnog društva Pregrada. Prekrasno vrijeme kojim je ovaj PKP bio blagoslovljen, uvelike je doprinijelo radosti, rastu u zajedništvu i zajedničkoj molitvi koja je bila vidljiva tijekom oba dana.

75. PLANINARSKI KRIŽNI PUT Macelj - Pregrada

"Neka tvoja vjera bude jača od tvojih strahova."

sv. Ivan Pavao II.

Planinarski križni put koji se održao 5. i 6. travnja u organizaciji Planinarske bratovštine svetog Bernarda, dvije postaje imao je u našoj župi, a to su raspelo u Maloj Gori i crkva Majke Božje Vinagorske.

Više stotina mladih u nedjeljno poslijepodne popelo se na vinagorski breg, gdje je bila trinaesta postaja njihova križnog puta. Niti najstariji župljani ne bi se mogli sjetiti kada je toliko mladih u jednom danu posjetilo crkvu Majke Božje Vinagorske. Najprije u daljini žamor, a onda slika stotine mladih koji idu za križem. Kako jasan znak vjere i svjedočanstvo uvjerenja za što u životu valja živjeti i ako je potrebno trpjeti.

Po dolasku na Vinagoru, najprije se izmolila postaja križnog puta u crkvi, a potom je uslijedio zasluženi odmor i mala okrepja za tijelo. Velika većina sudionika križnog puta bila je prvi puta na Vinagori te su posvjedočili kako su ih zadivile prirodne ljepote te kako bi voljeli da mogu ovdje još duže ostati. Bilo je i onih koji su prvi puta bili u Zagorju, a lijepo je bilo susresti i one koji su već bili na Vinagori ili su nekako vezani uz crkvu i Majku Božju Vinagorsku.

